

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **P. P.**
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2015, č. j. KUJI 80597/2015, ODSH 1360/2015 Hor

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 21. 10. 2015, č. j. MMJ/OD/5729/2015-12 JID:170607/2015/MMJ, jímž Magistrát města Jihlavy shledal, že žalobce porušil § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu),

a dopustil se tak správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 téhož zákona. Skutkovou podstatu uvedeného správního deliktu žalobce naplnil tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky BMW, registrační značky X, dne 12. 2. 2015 v době minimálně od 10:10 hod. do 11:45 hod. na pozemní komunikaci v ulici Benešova u domu č. p. 46 v Jihlavě v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití předmětného vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích podle zákona o silničním provozu. Neznámá osoba totiž odstavením předmětného vozidla na uvedeném místě nerespektovala dopravní značku B 29 „*Zákaz stání Po-Pá 7-14h*“, čímž porušila § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustila se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Žalobci byla za správní delikt uložena pokuta ve výši 2 000 Kč, a dále povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobce v první řadě namítl, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobce správnímu orgánu sdělil totožnost řidiče – L. Y. Správní orgán předvolal označeného řidiče k podání vysvětlení a poté, co se písemnost vrátila zpět, již nepokračoval ve zjišťování pachatele a věc odložil. Správní orgán měl přistoupit k dalším možnostem, např. ustanovit osobě řidiče opatrovníka, příp. opětovně předvolat žalobce, jenž byl ochoten poskytnout součinnost. Pro zahájení řízení o přestupku nebylo vůbec podstatné, zda si označený řidič přebírá písemnosti. Postup správního orgánu byl účelový, buď mělo být vedeno řízení o přestupku vůči označenému řidiči, nebo proti žalobci o přestupku dle § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu za porušení § 10 písm. d) téhož zákona. Odkaz na skutečnost, že L. Y. nemá v České republice povolen žádný druh pobytu, pak byl irelevantní. Zpráva Ministerstva vnitra z března 2015 navíc předchází sdělení totožnosti řidiče ze strany žalobce v květnu 2015, kdy již mohl mít označený řidič nové povolení k pobytu.
3. Žalobce dále s odkazem na judikaturu správních soudů namítl, že vydání rozhodnutí magistrátu nepředcházelo nařízení ústního jednání, na němž by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. I pokud by správní orgán během řízení zjistil, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení. Magistrát sice dne 15. 7. 2015 vyhotovil vyrozumění o tom, že se bude konat dokazování mimo ústní jednání, a o možnosti seznámit se s podklady, žalobce však k přítomnosti na provedeném dokazování nebyl předvolán.
4. Žalobce se neztotožnil ani s úvahami, které vedly správní orgán k uložení sankce ve výši 2 000 Kč, tj. v polovině zákonného rozmezí 1 500 Kč – 2 500 Kč. Nebyla uvedena žádná konkrétní přitěžující okolnost, kvůli níž nebylo lze uložit nejnížší možnou sankci ve výši 1 500 Kč. Žalobce sdělil totožnost řidiče. Ten zůstal nepotrestán toliko kvůli pasivitě správního orgánu, která nemůže být žalobci přičítána k tíži. Ostatně přitěžující okolností by nebylo, ani kdyby žalobce řidiče neoznačil. Dle magistrátu tak jedinou přitěžující skutečností bylo, že žalobce již byl jednou shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Zde je ovšem třeba zdůraznit, že žalobce se správního deliktu fakticky nedopustil, jednalo se o objektivní odpovědnost. Správní orgán též udělenou sankci nijak neodůvodnil. Sankce měla být udělena ve výši 1 500 Kč odpovídající materiální stránce přestupku.

5. Žalobce závěrem konstatoval, že na ulici Benešova je v určitých hodinách stání povoleno. Správní orgán nijak neprokázal, že by řidič vozidla stál na daném místě po desáté hodině a dopouštěl se tak přestupku. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek. Součástí spisu jsou i fotografie z místa spáchání přestupku, ty ale nejsou opatřeny datem a časem pořízení. Z kamerového záznamu pak není patrné, že jde o předmětné vozidlo a danou ulici. Není zřejmé, jakým způsobem byl čas stání vozidla zjištěn a zda byl měřen certifikovaným měřidlem. Řidič vozidla tvrdí, že na daném místě stál v 15 hodin. Ani čas v kamerovém záznamu nelze mít za jednoznačný, může jej přidat kdokoliv, kdo vlastní software na úpravu videa.
6. Správní orgán byl povinen skutkový stav důkladně prověřit. Pokud se totiž řidič vozidla nedopustil přestupku, tak ani provozovatel vozidla nemohl být shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla.
7. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i magistrátu, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že sdělení žalobce o osobě řidiče se nepodařilo ověřit, správní orgán proto věc odložil a zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Dále upozornil, že L. Y. se opakovaně vyskytuje jako řidič v řízeních, ve kterých jako zmocněnec vystupuje společnost FLEET Control, s. r. o. Ústní jednání nebylo nutné nařizovat, nebyly naplněny podmínky dle § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a rozhodnutí bylo vydáno na základě provedených důkazů. O provádění důkazů mimo ústní jednání byl žalobce informován. Všechny listiny, které byly k dokazování použity, jsou součástí spisu. Pokuta byla uložena v zákonném rozmezí s přihlédnutím k opakovanému porušení právní povinnosti žalobce. Čas stání je zřejmý z úředního záznamu policie, včetně kamerového záznamu, na němž je vozidlo jednoznačně identifikovatelné. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

9. Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí magistrátu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
10. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Podle úředního záznamu ze dne 3. 3. 2015, č. j. D524/2015, městská policie na základě využití městského kamerového dohlížečského systému (MKDS) dne 12. 2. 2015 v 10:30 hodin zjistila zaparkované černé vozidlo BMW, registrační značky X, v ulici Benešova 46 v Jihlavě. Řidič zaparkoval vozidlo a odešel pryč. U vozidla se po celou dobu monitorování nikdo nezdržoval a ani nezásoboval. Poté se k vozidlu vydala hlídka městské policie, která v 11:45 umístila na dané vozidlo parkovací blok pro nepřítomného řidiče s výzvou k dostavení se na služebnu městské policie a posléze pořídila fotodokumentaci.
11. Tyto skutečnosti korespondují s ručně sepsanou výzvou pro řidiče, kterou policie zanechala na vozidle, jakož i s kamerovým záznamem z MKDS na přiloženém CD.
12. Ve správním spise jsou dále založeny tři barevné nedatované fotografie zachycující místo, kde bylo předmětné vozidlo odstaveno. Na jedné z těchto fotografií je zřetelné svislé

dopravní značení B 29 *Zákaz stání* s dobou *Po-Pá 7-14h* uvedenou v dolní části značky v červeném kruhu, přičemž je patrné, že dané vozidlo je odstaveno za touto značkou, tedy v úseku její platnosti. Dle přiloženého výpisu z karty předmětného vozidla byl jeho aktuálním provozovatelem (od 20. 12. 2013) žalobce.

13. Výzvou k úhradě určené částky ze dne 11. 3. 2015 byl žalobce vyzván podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k úhradě částky 500 Kč, přičemž byl poučen o možnosti podat vysvětlení a sdělit osobu řidiče vozidla. Na tuto výzvu žalobce nikterak nereagoval. Magistrát jej proto písemností ze dne 4. 5. 2015 předvolal k podání vysvětlení dne 27. 5. 2015. Podáním ze dne 26. 5. 2015 žalobce sdělil, že vozidlo řídil v předmětný čas L. Y., nar. X, P., P. 15. Žalobce rovněž předložil plnou moc pro obecného zmocněnce společnost FLEET Control, s. r. o.
14. Předvoláním ze dne 9. 6. 2015 byla udaná osoba řidiče neúspěšně předvolána k podání vysvětlení a vypravená poštovní zásilka se vrátila zpět jako nedoručená, adresát byl na uvedené adrese neznámý. Ve spisu je dále založen přípis ze dne 20. 3. 2015, jímž Ministerstvo vnitra k dotazu magistrátu sdělilo, že L. Y., státní příslušnost X, měl na území České republiky dlouhodobý pobyt, který mu skončil uplynutím doby dne 10. 11. 2005. Poslední adresou hlášeného pobytu byla adresa P.-S., M. š. 2476/27. Jmenovaný v roce 2011 podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany, která nebyla přiznána. Poslední známá adresa zaměstnavatele byla B., s. r. o., v X. Aktuálně nemá žádné pobytové oprávnění, tudíž k jeho osobě ministerstvo nedisponuje žádnými informacemi.
15. Dne 30. 6. 2015 bylo podezření o přestupku spočívajícího v odstavení vozidla žalobce v rozporu s právními předpisy odloženo, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
16. Příkazem z téhož dne magistrát uložil žalobci za shora uvedený správní delikt provozovatele vozidla pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Proti tomuto příkazu podal žalobce dne 8. 7. 2015 odpor.
17. Přípisem ze dne 15. 7. 2015 magistrát vyrozuměl žalobce o pokračování správního řízení po podaném odporu, o provedení důkazů mimo ústní jednání dne 23. 7. 2015 s přesným určením místa, dále o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a konečně o tom, kdo je oprávněnou úřední osobou. Podle záznamu ze dne 23. 7. 2015 nebyl žalobce ani jeho zmocněnec při provádění důkazů (listin obsažených ve spise + kamerového záznamu na CD) přítomen. Dle správního spisu žalobce nevyužil ani možnosti seznámit se s obsahem spisu. Posléze magistrát vydal dne 21. 10. 2015 rozhodnutí o spáchání správního deliktu žalobcem. Odvolání žalobce zamítl žalovaný nyní žalobou napadeným rozhodnutím.
18. Námitku, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, soud důvodnou neshledal.
19. Žalobce po jisté prodlevě (po více než dvou měsících od výzvy) magistrátu sdělil, že vozidlo v daný čas řídil L. Y. Za účelem prověření žalobcova tvrzení se správní orgán udané osobě pokusil doručit předvolání k podání vysvětlení, ovšem marně. Žalobce uvádí, že toto předvolání bylo doručeno fikcí, s tímto názorem se však nelze ztotožnit, neboť předvolání bylo poskytovatelem poštovních služeb vráceno magistrátu s tím, že udaná osoba je na doručovací adrese neznámá. Z tohoto důvodu jí nemohlo být zanecháno

oznámení podle § 23 odst. 4 správního řádu, a nemohlo dojít ani k doručení fikcí ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu.

20. Přisvědčit nelze ani dílčí námitce o neustanovení opatrovníka udanému řidiči, jemuž se nedaří doručovat. Ustanovení opatrovníka řidiči vozidla totiž vůbec nepřicházelo v úvahu. Opatrovníka podle § 32 správního řádu by bylo lze ustanovit především ztotožněnému účastníku správního řízení, u něhož nastal některý ze zákonných důvodů vymezených v předmětném ustanovení. Ovšem v nyní posuzovaném případě nebyl řidič vozidla spolehlivě ztotožněn tak, aby s ním vůbec mohlo být zahájeno řízení o přestupku. Přestupková věc byla odložena z důvodu nezjištění totožnosti pachatele. Ustanovení opatrovníka řidiči vozidla podle § 32 odst. 2 písm. d) nebo e) správního řádu by z procesního hlediska nedávalo žádného smyslu, neboť opatrovník by nemohl přispět ke zjištění a ztotožnění řidiče vozidla.
21. Namístež pak není ani výtku, že správní orgán mohl v takové situaci opětovně předvolat žalobce k podání vysvětlení. Žalobce byl řádně vyzván, aby označil osobu řidiče, a bylo především v jeho zájmu, aby tak učinil dostatečným způsobem. Měl-li žalobce více informací k osobě řidiče, měl je všechny neprodleně uvést správnímu orgánu prvního stupně. Nebylo povinností správního orgánu opakovaně vyzývat žalobce, jestli náhodou nemá ještě nějaký další důkaz o tom, že řidičem byla udaná osoba.
22. Tvrzení žalobce, že buďto uvedl osobu řidiče pravdivě, pak měl správní orgán vést řízení o přestupku s udaným řidičem, anebo nepravdivě, pak měl správní orgán zahájit vůči žalobci řízení o deliktu dle § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu, je rovněž liché. V uvedené věci se totiž tvrzení žalobce o osobě řidiče nepodařilo vůbec ověřit, proto nelze konstatovat, zda bylo pravdivé, nebo nepravdivé.
23. Skutečnost, že magistrát vycházel ze zprávy Ministerstva vnitra z března 2015, přičemž žalobce označil osobu řidiče až v květnu 2015, vysvětlil žalovaný v napadeném rozhodnutí tak, že tatáž osoba byla jako řidič označena i v jiných řízeních, a právě z jednoho předchozího řízení byla i předmětná zpráva ministerstva. Soud v tomto postupu neshledal žádné zásadní pochybení. V této souvislosti naopak odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 106/2017-41 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž kasační soud konstatoval: „[...] veškeré námitky týkající se označení L. Y. jako řidiče jím provozovaného vozidla považuje Nejvyšší správní soud za bezpředmětné. Z úřední činnosti je všem správním soudům i správním orgánům známo, že o označení skutečného řidiče nejde. Jedná se o účelovou, nadto neúspěšnou procesní taktiku, opakovaně uplatňovanou společností FLEET Control, s. r. o., u různých provozovatelů vozidel (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2017, č. j. 9 As 271/2016-41).“ Zdejší soud je přesvědčen, že označení osoby L. Y. jako řidiče vozidla žalobce bylo i v nyní projednávané věci pouze obstrukční součástí procesní strategie a jednalo se tak o disimulativní úkon ze strany žalobce a zjevné zneužití práva nepožívající soudní ochrany.
24. Závěrem soud k této žalobní námitce odkazuje na závěry vyslovené v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že by bylo „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. [...] Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu,

kerou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona [...] naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

25. Zdejší soud shledal, že magistrát učinil dostatečné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku, poučil žalobce o možnosti podat vysvětlení a sdělit osobu řidiče. Žalobce reagoval toliko sdělením osoby, která měla vozidlo na předmětném místě odstavit. Magistrát se pokusil předvolat udanou osobu k podání vysvětlení, přičemž na uvedenou adresu se jí ovšem nepodařilo doručit předvolání. Z evidence obyvatel magistrát k udané osobě nezjistil žádné údaje. Podle informace Ministerstva vnitra (viz výše) navíc tato osoba již delší dobu nedisponovala povolením k pobytu na území České republiky. Za této situace nezbylo magistrátu nic jiného, než podezření ze spáchání přestupku odložit, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. S ohledem na charakter institutu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla by bylo v rozporu s jeho smyslem, aby správní orgán prováděl rozsáhlé prověřování, např. opakovaně se dotazoval žalobce, či ukládal pořádkové pokuty atd. Pouhé tvrzení žalobce nelze považovat za skutečnost, která by odůvodňovala zahájení řízení o přestupku vůči jím udané osobě. Vzhledem k tomu, že žalobce označil za řidiče osobu nekontaktní, má soud v souladu s citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu za to, že byla splněna podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu příslušného ustanovení zákona o silničním provozu. Správní delikt tak mohl být projednán.
26. Soud dále neshledal důvodnou ani námitku nenařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za účasti žalobce. Magistrát nebyl povinen nařídit v přezkoumávané věci ústní jednání, k čemuž je možné poukázat na již citovaný rozsudek č. j. 8 As 110/2015-46, podle něhož „*správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání (§ 49 odst. 1 správního řádu z roku 2004) v řízeních o správních deliktech, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků.*“ V citovaném rozsudku se dále uvádí, že „*soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.*“ Vzhledem k obsahu správního spisu a podkladům rozhodnutí je nutné dospět k názoru, že ve smyslu § 49 odst. 1 správního řádu nebylo nařízení ústního jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka.

27. Pro úplnost nutno zdůraznit, že uvedeným závěrům konvenuje i obsah rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, jakož i rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2015, č. j. 57 A 51/2014-34, na něž odkazoval i žalobce.
28. V uvedených souvislostech žalobce dále namítal, že „*nebyl předvolán k přítomnosti na provedeném dokazování*“, čímž byla porušena zásada bezprostřednosti. Ani s touto námitkou se soud neztotožnil. Sam žalobce připouští, že přípisem ze dne 15. 7. 2015 byl vyrozuměn o provedení důkazů mimo ústní jednání. V tomto vyrozumění magistrátu (tedy nikoli žalovaného, jak žalobce nepřesně uvedl v žalobě; č. l. 26 správního spisu) je v bodě 2 uvedeno, že dokazování se bude konat dne 23. 7. 2015 v 8:00 hodin v budově magistrátu, na adrese Tyršova 18 v Jihlavě, v kanceláři č. dv. 17 (naproti autobusovému nádraží), v závěru je upozornění, že po tomto úkonu bude mít správní orgán shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí. V bodě 3 je ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu poučení o možnosti seznámit se s těmito podklady a možnosti vyjádřit se k nim. Dle soudu je zcela evidentní, že správní orgán dostal své povinnosti a žalobce včas vyrozuměl o provádění dokazování mimo ústní jednání. V tomto ohledu je ostatně žalobcova námitka o nedostatku *předvolání* k účasti na tomto úkonu lichá, neboť dle § 51 odst. 2 správního řádu musí správní orgán účastníky o provádění dokazování mimo ústní jednání toliko *včas vyrozumět* (nehrozí-li nebezpečí z prodlení). Z obsahu zaslaného vyrozumění je pak zcela zřejmé, že tímto přípisem byla žalobci současně poskytnuta možnost účastnit se uvedeného úkonu správního orgánu. Kdyby tomu tak nebylo, neuváděl by magistrát tak detailní popis místa a času dokazování.
29. Za zcela zásadní pak je nutno hodnotit též skutečnost, že prameny důkazů (listiny, fotografie a kamerový záznam), kterými bylo dokazováno, zůstaly ve správním spise založeny, a žalobce měl možnost se s nimi kdykoli při nahlížení do spisu seznámit, což neučinil.
30. Souhlasit nelze ani s námitkou nedostatečného odůvodnění uložené sankce. Dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu v rozhodném znění se za správní delikt podle odstavce 1 uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. V nynějším případě šlo o přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za nějž se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč [§ 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona]. V tomto rozmezí bylo možné uložit pokutu žalobci. Žalobce se v tomto ohledu dovolával nejnižší možné sankce, tedy pokuty ve výši 1 500 Kč, a tvrdil, že uložená pokuta ve výši 2 000 Kč postrádala odůvodnění. Tak tomu ovšem není.
31. Zde je nutno v první řadě uvést, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze však dle § 78 odst. 1 s. ř. s. jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení (v první řadě jde ale o meze vyplývající z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality apod.), a nebo správní orgán volné uvážení zneužil. Soud tedy posuzuje, zda rozhodnutí správních orgánů nevybočila z mezí stanovených zákonem.

32. Z rozhodnutí správních orgánů je přitom zřejmá poctivá snaha o individualizaci pokuty a o její řádné zdůvodnění. V důvodech rozhodnutí vyložily, jaká kritéria byla vzata v úvahu a jak význam deliktu zvyšují či naopak snižují. Na tomto místě tak je možno uvést, že soud nemá důvod vytýkat žádné nedostatky v užití správního uvážení, protože správní orgány svého diskrečního práva užíly podle zákonného příkazu a také z mezí zákonem vytyčených nijak nevybočily.
33. Magistrát uloženou sankci dostatečně odůvodnil na stranách 3 a 4 svého rozhodnutí. Vedle ostatních zákonem předpokládaných skutečností se přitom zabýval se i materiální otázkou závažnosti protiprávního jednání spáchaného řidičem vozidla a odpovědnosti žalobce za ně. Pokud pak uložení pokuty ve výši odpovídající přesně polovině zákonného rozmezí odůvodnil žalobcovou recidivou (tedy tím, že žalobce byl coby provozovatel vozidla týmhž správním orgánem shledán vinným již podruhé) coby přitěžující okolností, nelze této úvaze ničeho vytknout. Uloženou pokutu tedy nelze považovat za neodůvodněnou, ale ani za nepřiměřenou.
34. V této souvislosti totiž nelze odhlédnout od ve své podstatě bagatelní výše sazby pokuty za předmětné protiprávní jednání. I pokud by tedy rozhodnutí správního orgánu bylo v tomto ohledu nedostatečné, postupoval by soud v souladu se zásadou *de minimis non curat praetor*, a nepřistoupil by ke zrušení rozhodnutí správního orgánu, neboť za situace, kdy o samotném spáchání správního deliktu není pochyb, by správní orgán v dalším řízení toliko napravoval nedostatky odůvodnění týkající se výše uložené sankce, přičemž s přihlédnutím ke všem okolnostem věci, zejména k reálně předpokládatelnému nepodstatnému dopadu na majetkové poměry účastníka řízení (žalobce neargumentoval likvidační povahou sankce), by se případný rozdíl mezi sankcí již uloženou a sankcí připadající v úvahu v dalším řízení (zde 500 Kč) dotkl majetkové a právní sféry účastníka řízení zcela nepatrně a zcela nepatrným by tak bylo i dotčení veřejných subjektivních práv tohoto účastníka (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 7. 2016, č. j. 29 A 76/2014-33, www.nssoud.cz).
35. Závěrem žalobce namítal, že správní orgán nijak neprokázal, že by řidič vozidla stál na daném místě po desáté hodině a dopouštěl se tak přestupku. Ani s touto námitkou se soud neztotožnil.
36. Zde je nutno v první řadě uvést, že úřední záznam městské policie ze dne 3. 3. 2015 není jediným důkazním prostředkem o předmětném skutkovém ději. Součástí spisu jsou totiž i pořízené fotografie a kamerový záznam na CD. Je pravdou, že úřední záznam sám o sobě nemůže sloužit jako jediný podklad pro postih podezřelého ze spáchání přestupku, může však společně s jinými důkazy sloužit pro dokreslení situace a jako podklad k úvahám správních orgánů o dalším postupu (viz samotným žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS). V projednávané věci přitom ostatní důkazy společně s úředním záznamem tvoří logický řetězec důkazů, z něhož je jednoznačné, že předmětné vozidlo žalobce bylo zaparkováno v úseku platnosti dopravní značky B 29 „Zákaz stání Po-Pá 7-14h“ ve čtvrtek 12. 2. 2015 minimálně od 10:30 hod. do 11:45 hod. v ulici Benešova u domu č. p. 46 v Jihlavě.
37. V této souvislosti je třeba zároveň konstatovat, že ve výroku rozhodnutí magistrátu je uveden čas „10:10 hod.“, přestože dle kamerového záznamu, úředního záznamu městské policie i výzvy pro řidiče zanechané na vozidle je správným časovým údajem „10:30 hod.“.

Toto pochybení spočívající v chybě v psaní je ovšem svou povahou a zejména v relaci ke skutkové podstatě spáchaného přestupku zcela marginální, a nemohlo mít vliv na zákonnost napadených rozhodnutí. Ostatně ani nebylo předmětem žalobcovy pozornosti vyjádřené v žalobních bodech.

38. Registrační značka vozidla je i na kamerovém záznamu dobře viditelná. Zpochybňování data a času kamerového záznamu pak soud považuje za zcela účelové. Námitka, že datum a čas někdo mohl do kamerového záznamu za použití speciálního softwaru dodatečně doplnit, je ryze spekulativní a ničím nepodložená. Jedná se o záznam městských kamer, soud nevidí rozumný důvod pro takovou manipulaci v žalobcův neprospěch. Námitka použití nekalibrovaného měřidla času je rovněž lichá. Pro uvedenou situaci není dána žádná zákonná povinnost aplikace speciálně kalibrovaného měřidla. Šlo o standardní časový údaj, který by se i v případě jisté nepřesnosti od přesného času lišil pouze o několik sekund nebo minut, rozhodně ne o několik hodin (pokud by mělo být pravdivé ničím nepodložené tvrzení žalobce, že řidič měl na daném místě být až v 15 hodin).
39. Vzhledem k tomu, že jde o správní trestání, zabýval se soud rovněž tím, zda nebyla v mezidobí přijata nová právní úprava, jež by byla pro žalobce příznivější (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS). Po prostudování změn v relevantní právní úpravě lze konstatovat, že tomu tak není, jak skutková podstata předmětného správního deliktu, tak zákonná sazba pokuty zůstaly beze změny.

V. Závěr a náklady řízení

40. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. února 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

